

ikke længere producere en Vare, som den arbejdende Klasse og de mindre Bemidlede kunne kjøbe. Naar man da samtidig med at man selv søger at faae de bedst mulige Priser, at faae de fineste Varer producerede, og de fleste Penge i Lommen, vil sige, at det er af flet ingen Betydning at forbyde de andre Samfundsklasser at benytte de Metoder, hvorved de overhovedet kunne faae de Næringsmidler som de behøve, saa ere vi inde paa en fuldstændig uretsfærdig Vej. Naar vi nu komme til Spørgsmaalet om vort Forhold til Udlandet, saa er det ganske vist, at der naturligvis er opstaaet hos mig som jeg antager hos ethvert Medlem, der har været imod denne Lov, mange Tvivl. Det kan ikke nægtes, at vor Smørindustri er den vigtigste Industri her i Landet, idet den i Virkeligheden for vort Lands Vedkommende dominerer alle andre Exportartikler. At vi for Dieblicket indtage en noget særlig begunstiget Stilling, navnlig paa det engelske Marked, er ubestrideligt. Kunde man have opnaaet en positiv Sikkerhed herfor, vilde naturligvis Tvivlen voge i en endnu høiere Grad. Jeg kan imidlertid, trods det der er fremsført, ikke komme til den Erkjendelse, at vi naae det vi ville naae, ved at gaa den Vej, her er foreslaaet. Det er mig ikke muligt at se, at det er rigtigt, naar det paastaas, at man har sikret sit Renomme ved at forfølge Kunstsmøret, og opnaaet, at man i England for Fremtiden vil sige: fra Danmark kan intet Kunstsmør komme. Selv om man gaar til Exportforbud og mener, at vi derved faae et Stempel, som ingen andre Lande have, hvad kan man saa bygge denne Sikkerhed paa? Ikke paa andet end fuldstændig Hæderlighed og Dygtighed hos alle Landets Producenter, baade hos Landmænd og hos Handlende; thi hvad Andet har man at bygge paa? (Indenrigsministeren: Deres Fordel!) Enkeltes Fordel falder ikke sammen med hele Landets Fordel; Mange tage blot Hensyn til egen pekuniær Fordel. Sa var det ikke saa, saa blev man jo let fri for alt Bedrageri, alle mulige Forsalfstninger etc. ved at sige: „Ærlighed varer længst.“ Den ærlige Handlende kan godt se det, men ikke desto mindre se vi, at Forsalfstninger komme og maa komme, saasnart man fristes dertil af en eller anden Grund. Vi har i Virkeligheden ikke Andet at bygge paa, og naar den sidste ærede Taler sagde, naar man blot i Udlandet kunde sige: Her kommer ikke noget dansk Kunstsmør, det kan der ikke komme, saa ere vi sikre; thi Straffebestemmelserne, sagde han, nytte ikke noget, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, hvorpaa han da bygger Muligheden for at op-

retholde dette Exportforbud, naar det ikke er paa Straffebestemmelser . . . (Holstein-Ledborg: Paa Kontrollen!) . . . Ja, hvad har Kontrollen Andet i Baghaanden end Straffebestemmelser. Ja, det ærede Medlem vil selv komme til den Erkjendelse, at hvis man forbyder Exporten, men ikke har strænge Straffebestemmelser, vil det gaa som med de fremmede Fiskere paa dansk Søterritorium. Det, der maa ligge bagved, er Straffen; det er kun det, de til Syvende og Sidst vige for. Den Kontrol, man forlanger i Tilfælde af total Exportforbud, er det samme, som vi Alle ere enige om, nemlig den, at det kun maa udføres i særlig Emballage. Naan man ikke opretholde og gennemføre denne Kontrol kan man lige saa lidt gennemføre Kontrollen ved Exportforbudet. (Holstein-Ledborg: Ved Kontrol af Fabrikkerne!) . . . Det bliver et andet Spørgsmaal. Jeg synes ellers, at det ærede Medlem kom til det Resultat, at vi skulde fabrikere saa frit som muligt her, baade med Hensyn til at farve Smørret, at blande det o. s. v. for at Smaafolks Interesser ikke skulle komme i Fare . . . (Holstein-Ledborg: Paa ingen Maade!) . . . Saa har jeg dog ikke forstaaet det ærede Medlems Tanke. Skjøndt han var meget vidløftig. Jeg formaar ikke at se Andet, end at det Hele hviler paa Ærlighed hos de danske Agerbrugere og Handlende og paa den Kontrol, som udøves overfor deres Virksomhed.

Jeg frygter for, at man, naar Exporten af Kunstsmøret er forbudt, da vil søge at forsende det i ordinære Jufstager, hvis man vil omgaa Loven. Hvis der kommer større Masser af Kunstsmør paa Markedet dels fra vore indenlandske Fabrikker og dels fra udenlandske Fabrikker — saa vil man forsøge at exportere det som almindeligt Smør; thi ellers lider man for store Tab. Naar Exporten er fri, kan man dog exportere det som Kunstsmør og faae det betalt som saadant. Det er i alt Fald en Betragtning, som for mig har saa megen praktisk Betydning, at jeg ikke kan søge nogen Sikkerhed i Exportforbudet. For mig staar det saaledes, at den danske Landmand og den danske Handlende maa føle, at det er nødvendigt for dem at sikre vort Renomme, og at kun de kunne gøre det. Loven kan ikke gjøre det. Nei, vi kunne gjøre det Samme, som vi have gjort paa andre Omraader. Vi have Foreninger til Undersøgelse af Markfrø, og vi have en Rjødkontrol, ganske vist med det Offentliges Hjælp, og vi have Rjøbenhavn's Mælkeforsyning — paa samme Maade kunne man ogsaa hde en Garanti overfor Fabrikationen af Smør. Paa samme